

Megjelenik a lap minden Vasárnap és Csütörtökön. Előzetesen minden cs. k. postahivatalnál, a lapok kiadó hivatalához címzendő levelekben. Ára évnegyedre 3, félévre 6, évre 12 pengő forint.

A lap szellemi ügyeit illető közlemények a szerkesztőséghez utasítandók.

SZERKESZTŐI SZÁLLÁS:

A Szentgyörgy utcában, a Kendefi háznál, 487. szám alatt.

KOLOZSVÁRI KÖZLÖNY.

(HARMADIK ÉVI FOLYAM.)

Hirdetések minden négy hasábol egy sor után 4 pkrót közzétételnek; folytonos hirdetések 118 pkról elengedtetik. Mindenik hirdetésre 15 pkr bélyegdíj előre befizetendő.

A lap anyagi ügyeit érdeklők: u. m. előzetes, hirdetések, reklamációk sat. a kiadó-hivatalhoz utasítandók.

KIADÓ-HIVATAL:

A Középutczában, STEIN könyvkereskedésében.

A gypsz a mezőgazdaságban.

A múlt század közepe tájait (1765-ben) Mayer, svájci lelkész, jött legelőbb azon gondolatra, hogy a gypszet (mely nem egyéb mint kén-savanyos més) a növények trágyázásánál igénybe vegye, kísérletei oly jól sikerültek, hogy Frank, Angol és Németországokban csakhamar honosult a gypszszeli trágyázás, s ma Európaszerte, főként a hüvelyes terményeknél, mint a luczerna, lóher, baltaczim, lednek, hórós, s a nem-hüvelyesek közt is, nevezetesen a dohány, káposzta és répánál, pohánknál, a legjobb sikerrel alkalmaztatik. Gazdagabb termést hoz az a természetes rétekre is.

Hatásáról különféle vitatkozások voltak. Amerika legfényesebb szellemű polgára Franklin azzal mutatta meg honfainak a gypsz hatását, hogy Washington környékén az út mellett egy luczernásba ezen betűk alakjára hinté el a gypszet „ez itt gypszezve van.” A betűk helyén a luczerna oly buján nőtt ki magát, hogy az utazók távolról olvashatták a meggyőző igazságot. Azóta Amerika évenként temérdek gypszet szállít Frankhonból.

Mint hogy Stöckhardt megjegyzése szerint: a gypsz hatása főként a kén-savany-nak tulajdonítható, mely egyfelől a televény alkrészeiből oldékony ammóniát fejt ki, s ezt a növénynek szolgáltatja a száraz és levelek kifejlése alatt; más részről a növényeket a légből az ammonia felzárására segíti: így főhatása kétségtelenül a fenn elészámított növényekre van inkább, de istálló-trágyával vegyítve (négy mázsa trágyára 20 litere gypszet hintve rétegenként) s oly használattal, mint a közönséges trágyánál szokás. A gabonavetés alá szántva azt, a magot és szalmát $\frac{1}{3}$ részszelcsokszorozza. Egy harmad nyereség pedig nagy fontossága a gazdaságban; 30 köből 20 helyett, szép eredmény.

Általában a gypsz magára a földet nem kővériti, a szerves trágyát és televényt nem pótolja; s ezért trágya nélküli használata csakis kővel kővéritett földben vetetik igénybe, a mennyiben az csak köz-

vetlenül a növényre hat, a föld porhanyítása, és a lég befolyása által.

Takarmány-terményekre tavasszal, a csirázáskor, reggeli vagy esti harmatos időben, vagy gyenge eső előtt kell szétbenteni azt, egy hold után 2 — vagy $1\frac{1}{2}$ asztriai mérőt, miután a gypsz porrá törtetett. E célra a gypszet megszokták égetni, hogy könnyebben szétporlódjék; de fátlan helyeken ez költséges, s az égetetlenül szét-törtöttnek éppen csak annyi hatása van.

Hazánkban a gypsz, mint trágyaszor, még kevésbé használtatik, ámbár hazánk geológiai alakulása szerint itt annak nagy mértékben kell előállani, minthogy az rendszerint a kőso alakulatok alá kíséri, s a mely földalakulásban a kőso áll elő, ott gypsznek s barnaszénnek lennie kell.

Torda, Kolozsvár, Dézs határán, a Szilágyságban nagy mértékben található, de miután ezeknek könnyebb szétzállítására vasutunk nincs, s a jó Isten tudja, még mikor lesz: ohajtandó, hogy hazánk minden vidékein a gypsz-rétegek keresetlenségnek ki, hogy kézügybe esve, inkább használatba jöjenek.

Midőn egy Muzeum-egylet alakítására leginkább a földbirtokos osztály hozta meg áldozatát; kérdésen kívül ezen szellemi intézkedés legelső eredményeinek arra kell visszaharmonolni. A tudományak sietni kell, hogy a mezőirai fejlődést vezesse, miután egész Európában a gazdaság mostani eredményeit éppen a tudományak, s egy legszebb részben a vegytannak köszönheti, melynek e századbeli roppant kifejlődése hatott, főként a váltógazdaság elméletének és a mesterséges trágyák ismeretének honosítása által, a földtermőképessége kifejtésére, megtartására. Hiszszük, hogyha az egylet megalakulását megnyerhetjük, annak geológiai osztályából mindjárt szakértők küldetnek ki, hogy a barnaszén és gypsz vonalait kikutassák s meghatározzák.

Addig is ohajtandó, ha érdemes hazánkiai hírlapunk utján közlésezik a helyiségeket, hol eddig a gypsz jelentkezik, mely népünknek különféle alakulási szerint rést gypsz, részint alabástromkő, részint

szűz-Mária-üveg név alatt ismeretes. Mint-hogy a gypsz, a hazánkban még bővebben jelentkező mészkő némely alakulásaitól látszólag csak puhább tartalma által különbözik, mindkettőnek mészlévén alaptartalma, csak-hogy a gypszet kén-savany, a mészkő kén-savany egészíti ki; azért szükségesnek vélem megjegyezni, hogy a kik a kettő közt nem tudnának biztos különbséget tenni, valamely savval, p. o. borecettel öntsék le, és a mészkő pezsgésbe jön, míg a gypsznél ezen eset nem áll elő.

Örömmel adunk helyet lapunkban oly gazdaságok és egyénekre tudósításoknak, kik ezen szert már igénybe vették, főként ha az eredményekről is értesülhetünk.

Azt hiszem, hogy e téren hazánkban a kezdeményező hazánk egyik leggyakorlatibb gazdája, báró Bánffy János ur, ki a tordai gypszet már évek óta, és jó eredménnyel használja, s a nemes báró urnak köszönhetem én is a figyelemzetést, mely engem ezen oly fontos tárgybani felszólásra ösztönzött.

Dózsá D.

SZÍNHÁZUNK ÉRDEKÉBEN.

Ugyanazon napon, hogy lapunk közlelbi száma megjelent, a következő levél küldetett aolirothoz, ötven ezüstrft záratékkal:

„Tisztelt barátom ur! A K. K. 10-dik számában a nemzeti színház alapítókéjé érdeklében tett indítványát, minden további részemről okadatolás nélkül, telkem melegből pártolom; minek titleges bebizonyításul ide zárok a felkarolt célra ötven ezüstrftot.

Ezen összegecske már ötszáz léleknek két évi illetőségét fedezi az ön kiszámítása szerint, s hiszem Isten után, hogy csak akarat kell s a kívánt összeget a közrészvétel eléterenti, állandván elé százak, ezerek, kik a szegénynek vagy részvétlennek hiányzó garasait kiegészítik.

Sorozzon akkor, kérem engemet is, e szerény sorsomtól kitelhetett igénytelen

küldeményemmel, a szent ügy közmunkásai közé. Isten önnel! Öszinte barátja Fejér Márton s. k.”

Azon hiedelemben, hogy a ki egy megpendített ügynek ily szép áldozattal s ily rögtön szolgáltatára állott, megbocsát nekem, ha az ügy iránti egy másik szolgáltatára is számítani bátorkodtam, végső sorai-nak szerény vonatkozását áthágva, nemes áldozatát rögtön a nyilvánosság elé hozám, ohajtva, hogy előpéldája lelkesítse mindazokat, kik az érdemet becsülni tudják, s a megpendített ügy mellett kellőleg lelkesülnek. Kedves kötelességemnek tartandom az átvett pénzt illetékes kezek közé juttatni, s adná Isten, hogy igénytelen indítványom e rögtönös eredménye, vonja maga után azon forró ohajtásom s reményem teljesülését, mely engem indítványom megtételére ösztönzött.

Dózsá.

BELFÖLDI LEVELEZÉS.

Kolozsvár, febr. 2-kán, — Tisztelt szerkesztő ur! Engedje meg, hogy becses lapjában néhány sort írassak egy barátomról, ki meszsze földön látta meg a szép napvilágot, de ki életének legmunkásabb részét honunkban tölté.

Guillaume Gyula 1818 körül Parisban született, s folyó hó elsején délután 1 órakor itt városunkban halt meg. Mint több előkelő házaknál nevelő 14 évet töltött hazánkban, melyek közül az utolsó nyolcz év alatt a fiatal reménydus B. B. K. mellett a legszebb sikerrel működött. — Francia, magyar, német, angol és olasz nyelveket tökéletesen bírta, s e nemzetek irodalmában igen jártas volt. — Soha se hallottam idegent méltányosabban szólni irodalmunkról.

Közelebbi körülményeiről keveset tudhatni; ifjúkori csalódásai társaság-kerülővé tették, de bizalmas körben egész őszinteséggel tárta fel nemes kedélyét, s ismeretlenc gazdag tárházát. — Sokszor mondá „Barátom, egyedül állok a világon!” s midőn így szűlő-földétől távol apa, anya és testvér-könyek nélkül szállt a sir hideg melyébe, legyen szabad nekem szerető tanítványa és magam nevében nyil vá n o s a n kijelentnem elvesztésén bánatunkat, egy Isten hozzá-

SPANYOLHONI LEVELEK.

III.

Madrid, jan. 17-kén, 1858.

Valenciában utolsó napomat egy igen érdekes kirándulással töltöm el. Kikocsikáztam Albufera felé, e híres helyre, mely után Suchet tábornagy viselő herezegi címét — s mit én természetesen városnak képzelék. Mintegy órányi kocsisút után, a legrosszabb úton, mit valaha láttam, a szekér megáll, egy pusztaság szélén. Kocsisom mondá, hogy itt hajóra kell szállani. Csodálkoztam, mert nem láttam egyebet egy kis csatornánál — mint milyent mindenhol láthatni a Huertában, s körülötte a pusztát. Csak távolban egy látszék, mintha vitorlák lebegnének a száraz föld felett! Kocsisom kérdé a közel állókat, nincse hajós. Egy paraszt ingennel felett s erre a kocsi jobbra fordult. Pár száz lépés után megállott egy szélesebb csatorna pontján, hol több kisebb és nagyobb csónak úszkált. Azonnal utánam érkezett a hajós, vitorlák csónakkal. Mondtam neki, hogy kívánnék Albuferába menni, s leszállván a csónakra, azonnal elindultunk. Ő majd felvilágosította tévedésem felől. Albufera nem város, se nem falu — hanem tó, vagy inkább laguna, elkülönözve a tengeritől egy szűk darab száraz föld által, bár összekötve azzal egy folyam által. — A mit én pusztának hívék, rizs-mező volt, mely több ezernyi hold földet takart el a laguna parján. Számátlan csatorna öntözi e földet, s azok közt néhány vitorlák csónakokat is elbir — a többiek aránylag kisebb és különböző mértékűek. — A melyen én elmentem, az vala a legnagyobb. Találkoztunk sok hajókkal, szélben lobogó vitorlákkal hasonlítóknak nagy fehér madarakhoz. A hajós csónakomat előre

mozdítá egy hosszú rúddal, majd állva a csónak végén és neki támaszkodva a víz fenekének, mint a velenező gondoliére, majd szaladva a parton s előretolva a sajátát.

A környék végtelen magános és pusztalakot visele, mert a rizs a mult hónapban learrattván, csak a kopár kőrök maradtanak, vízbe áztatva. S a mezők csak áprilisban fogják uj-ból felmivelní. Imitt-amott egy kis tanya, egyegy arabs öntöző-kút, mit maiglan is használnak Persiában és Chinában, s mit itt nóriának neveznek — volt minden, mi nyugopontot ada a szemnek. S mégis bir e táj egy bizonyos külön és sajátosság szépséggel. Messze, messze állanak a Huerták övedző bércek — közelebb, bár mindig elég távol, a keleti képi Valencia szép tornyai s kék boltozatival, fényesen ragyognak a déli naphan. Másfelől a Huertából kiemelkedő magános tornyok, rejtélyesen feltűnve a könnyű ködön keresztül, mely a rizsmezők fölött lebeg. Hazákat nem láthatni körül — mindenütt csak a végtelen mező. Egy óránál tovább haladtunk már s még se látszott még a tó — míg elvégre, egy Palmara nevű falucska mellett, szélesedni kezdé a csatorna s magam egyszerre a lagunán találtam. — Igen hosszú és széles ez hátul a világon annyi falucska mellett, szélesedni kezdé a csatorna s magam egyszerre a lagunán találtam. — Igen hosszú és széles ez hátul a világon annyi falucska mellett, szélesedni kezdé a csatorna s magam egyszerre a lagunán találtam. — Igen hosszú és széles ez hátul a világon annyi falucska mellett, szélesedni kezdé a csatorna s magam egyszerre a lagunán találtam.

letes valenciai polgárok ez időtöltése nem igen látszik fogyszlani a szárnyas sereget. Mondják, hogy igen érdekes e vadászatot látni — sajnalom, hogy útam már másnap ide inte Madridba.

Madrid és Valencia közt vasút létezik, melynek legnagyobb része már kész — csak valami 5 mérföldnyi Tatra és Almanca nevű városok közt hiányzik. Midőn reggel elindulván az első állomás után (mit arabs hangzatu Alfanar-nak hívnak) oly térségre értem, mely azt hitéle elvelem, hogy nem élek többé anyagi életet, de valami tündéri álombavagykó ringatva — vagy tán éppen középeben a Hesperid-kereteknek — a hol az igaz még nem volt vasút! Utunk szó szerint narancs-erdő közt vezetett. A narancsfák oly nagyok mint Angolhonban vagy Normandában az almafák s gyümölcsök sokkal halmozabbak! Csak egy görnyed a sötét zöld lombos ág alatt! Oly közel állanak az úthoz, hogy a kocsi-ból lehetett volna leszedni a narancsokat. Le nem írhatni a gyönyört, melyet okoznak ezen erdők az éjszaki szemnek — alig lehet ennél nagyobb élvezet! Tovább pálmafák vegyültek a narancsfákhoz s elvégre felválták az olajfák — valamint közeledtünk a hegylánczhoz.

(Folytatjuk.)

MIK A KÖLTÖK?

Mik a költők? kérdésezi
Annak az örök öröknek,
Mely által ott lent a szívben
Az érzelmek fát nőnek;
Es a költők könnyebb vérről
Öntözgetik ezen fákat,
S kapnak bérbe annyi kinért
Jó illatú szép virágot;
De a miért fáradoztak,
Mások szedik a gyümölcsöt!
Az a jövő kor sajátja,
Tiszteletük a költőkét!

Mi a költő? gladiator,
Érzelmi oroszlanok,
Es a költő, szellemével,
E fegyverrel indul rájuk;
Ő küzd, míg a más emberek
E játékon jól mulatnak,
S néha a bátor küzdelem
Egy pár dicső-illőt hullatnak!
De nevetnek, ha a bajnok
Elvérzik a küzdőhely felett!
A költészet malatát!
Szeressétek a költőket!

Mik a költők? apostolok,
Kik a pusztát összejárják,
Es a jónak és a szépeknek,
Szent igéit bátran vallják!
Bóhók, a kis örvendek,
A vértann sugarának!
Szegény lámpa-gyújtogatók
Éjén a sötét világnak!
Kalauszok az érzelmek
Zavart tönkeltetve felett,
Csillagok a hideg éjben,
Bámúljátok a költőket!

Phaon.

SAPHIRA.

Irtá: HALMÁGYI SÁNDOR.

Egy csók a sirban.

(Folytatás.)

— Csak mondja ki, csak mondja ki.
— Hát itt a fejem, ha a kisasszonyka ártatlan szivecskére nem érez a nemzetes urfi iránt valami jót, valami szépet, a mit az ifjúságnak kitárni is kin, eltakarni is kin, édes boldogító kin, a melyet szemérmes ifjúságom boldog napjaiban én is hordoztam szivemben; szerelem a neve.

*) Lásd a Kolozsv. Közl. 10-ik számát.

Deák Farkas.

A vízből kifejlődő bűdös lég, nézetünk szerént, mert vegyésznek nem vagyunk, úgy gondoljuk, hogy bűdösök és salétrom ellátott része, mi a gyertya tüztől meggyul. Színe a tűznek kékes, s kevéssé durranó és felette sebes. Vagyani vizsgálatot érdemel, s hiszünk, hogy ezt nemis fogják az ahozértők elnevelni, mikor aztán mi is csekély sorainkkal ezen bányarém személyes leírását közhírré fogjuk tenni. R. L.

B-Hunyad, január 22-dikén, 1858. — (Bál, gyermek-elégés). — Az itteni, úgynevezett sőhazy vendéglős, ki több farsangot nem töltött vidékünkben, hallotta beszélni, hogy ezelőtti években mily szép, mily vig bálók szoktak lenni itten, melyben Kalotaszék birtokosai egész családostul részt szoktak venni, s kiválagos-virágdíj folyt a

— Neki gondja volt rám! Beszéljen, Tamás, beszéljen! — sürgetőzkék a lovag felragyogó tekintettel, türelmetlenül.

— Hát ez meg úgy volt, megkövetem alásan, hogy hát, a mint mondám, az egyik bőrszák az aranyokkal ott maradt volt a folyosóban! Nagyon nyughatatlan válek ám e miatt, s mikor Boncza uramék elrohogtak a szekérről (s mi ott maradtán keten a temető szélén, előhozám tiszteletes uramnak: hogy s mint jártam légyen. Szégyenlém a dolgot, de csak megval-lám, hogy restellem egyedül menni vissza, de ha valaki velem jőne, csak nem hagyám ott egy óráig se a pénzt! Ötszáz arany nem gve-

M.-Ovár, január 17-kén 1858. — Áldás és béke legyen mivelünk és új évben! Legyen a mult év a minden rozszakot ökrökre elemelő sir! Az újév pedig minden szép, jó és dicsőnek bölcsője! Az új évben kebleinket örömmel áraszt két újsággal szolgálhatok az városunkból. A régebbi casino ugyanis több idő óta megszűnt vala t, most azonban az illetők lelkes fölkarolása által az viszont megnyílik, mintán már fensőbb engedélyt nyert. Valami 10 magyar és 5 német ap van már is megrendelve. Szívükből a leg- szébb jövőt kívánjuk az egyetnek, mely a mu- ratsággal a neuzeitiség s irodalomnak is áldoz- gyszerszermind. Mint irodalmunkat pártolókát vá- osunkban különösen ki kell emelnem a lelkes győrszerész Szulcz, úgy gym. igazg. Vin- lisen urakat, és a lelkes gazdasázi ifjuságot! A gazdaszázi ifjak, mindazonáltal, hogy a mult év októberében is 52 pftot áldoztak magyar lapok, olyóiratok és könyvekre, az új évben is nemes eblők tüzével meghozták „Új évi ajándokukat“ a nemzeti irodalomnak, újból 40 pftot áldozván czélra, s megrendelvén a m. évben járattott la- okon kívül: „Borászati lapok. Vadász és Ver- nyi lap, Magyar Sajtó, Vasárnapi Újság és Poli- kai Újdonságok, Új-Magyar Múzeumot,“ továbbá gazdaszázi, tudományos és szepirodalmi köny- eket. A lelkes ifjak gyönyörű példáját adák a rodalom pártolásának a mezők, melyek rögeit gykor rengő kalász-tengerré alakítandják ez- tjak, bizonyára dusan jutalmazandják e szép tet- el! Vajha minden intézetünk ifjai így pártolnak

*) Egy máslevelezőnk hozta volt az innepélyt, amellelte programatközlendőnek véltük. Szer.

Tánczvigalmunk nagy élénkséggel tartatott meg, s a kijelölt idves célra is az áldozatok egy homol szeme sokasult. A. —

— Közleleből lapunk egész küldeményét
Dézser, kitűzja merre vitte el a posta? mert
előfizetői reclamatiója folytán az egész küldem-
ényét ismételni kellett. Más tájakról is falkával
kaptak a reclamatiokat, holott kiadóihiataluk
pontosan teszi fel a lapot minden előfizető
résére. Így postakezelési rendtelenség csak Er-
dőlyben történik. Mi örömeit utánküljök a
újánvzó példányokat, de ez nem kis baj most.

— Senkit a világon, nem én.
— Különös, — mormogá a lovag, — ha ő
naga lett volna. De ily erő! Hihetetlen! To-
vább, öreg, tovább, — mondá aztán fenhangon,
— mindent beszéljen el, a mit csak látott, hal-
lott és észrevett.

— Ha jól meggondolom, felelé Tamás takodva, — szigorú volt az arcz, hideg a tekintet, büszke a hang, azt gondoltam, egy királyné szól; de magyarázza meg Pál urfi maga: mi volt az, hogy mikor indult volna innét, hát még egyszer eljött megnézni a nemzetes urfi sápadt arczeit és hát... én sanda tekintet-
tel lestem... egy kissé elmerült volt a nézésén, aztán majdnem ijedten rezzent fel, el is pirult valamennyire, s dureszásan összehúzván nagy barna szemöldökét, haragosan megnézté engemet, mintha csak megfenyegetett volna és úgy ment innét sebesen el a pappal, a ki felki-
érté a várba? Mintha most is látnám, mint tük-
köt bámoló szemeim előtt felséges királyasszo-
nyi alakja! Ugy tetszik nekem, félttem egy ki-

— Elég, elég! — szólt a lovag, kinek nem kellett több, mint egy gyönyörű szála a reménynek, hogy abba belekapaszkodva, lelke a kísértésűg nyűgeit rögtön levesse, s nagyravágyó lmai magas világába szálljon fel. — Ő is csak nő, mint a többi mind, — gondola elbizakodva, — büszke tán és kissé kényes, ámde azért mégis érzékeny. — Ő szánt engem, ő merenített, ki tudja tán, midőn egyszerre elpirult, egy lángot érzett szívében felcsapni, a mely titkon értem gyúlt! ? Ő mit se tud, ő mit se ért vakmerő tettemről; vagy kegyesebb íránam, mintsem hittem volna, s az orzott csőért szívőből megbocsát! ? Avagy talán oly kísértésnek nézne-e engem, hogy gögje tudni se kar arról, hogy vakmerő leheték! ? . . . Nem, em! illj semmi én előtte nem vagyok, s ha Isten éltet, magyra nővök még! Már is úgy rémlik előttem, mióta Saphiráat megismerém, nincs magas előttem, nincs elérhellen. Az égig ér el, ha kell, lánggal égő szenedvélyem! . . . Isten veled, záródjál be gögöttem, szelid ábránok méla világa, szerény mutam! előttem nagy lmok világa dereng, mindent ígérő, fényes övönnek érczkapui nyílnak meg. Látom a nőt, kinek kezében két koszoru, szerelem és dicsőőg koszoruja villan előmbé. Felé . . . felétörni, a fényes díjért küzdeni, mindhármukat egyzerre elnyerni, csak ez lehet már nagyratörő elkem célja. Isten veled hát szerény kis lányka, bñjados útad messze vezessen el, Isten ved, Szidónia! Eltörölve legyen mindörökre még a gondolat is, hogy szerethetél, s én szeretbettelek volna !

azért, mert a pénzügyi hivatalhoz betett s lepecsételt tartaleklapoknak felbontása mind a lapkiadó, mind a pénzügyi hivatal részéről sok alkalmatlansággal jár. Ohajtandó volna, ha az országos postagazgatóság figyelemmel lenne arra, hogy a legnagyobb postai forgalmat országunkban a magyarok levelezése képezi, s ne engedje oly posta-mesterségeket, hol magyarul nem tudnak, s egyszerűen kiharcolnák, hogy minden postahivatal maga válogassa ki az előfizetők számára kellett lapokat, ne pedig kidobja oda az asztalra, szabad zsákmányra.

* Egy érdemes barátunk hitelt érdemlő tudósítása után, azon érdekes tényről értesíthetjük olvasóinkat, miszerint a porosz királyi tudóstársaság Dr. Ötvös, K. Váradai Ádám, Dr. Lészai és Torma Károly hazánkfiai levelező tagokul nevezte ki.

— Lendvai január 31-én délután 3 órakor temetett el, gyász kísérete belátatlanul nagy volt; a kíséretben feltűnt a pesti német színház igazgatója egész színi személyzetével. Lendvai kívánata volt, hogy koporsója a nemzetiszínház előtt megállítsassék. Itt Székács József, a lakóudvarán Török Pál ismert nevű lelkész urak tartottak megható szónoklatokat.

— Karolina Augustia császárné. Ő felsége az irtalmas nének részére 300 pfrintot adományozott.

* Haulik György, zágrábi bibor-nokérsek ő eminenciája a pesti nemzeti múzeum, mathematica és történelmi társaság alapítóje négy-nyolcezer, összesen 12,000 pfirtal gyarapította.

— Gyulai Pála jeles és hűle égnek szigorú, bárha kissé tan túlszigorú kritikus, egy katilinariát dörg Bulyovszkiné ellen a Pesti Napló tárczájában, melyben nagyon is lefokozza a művésznő azon ábrándjait, melyek valószínűleg a hazánk művészetétől ragadták volna el azon szép képességet. Midőn Bulyovszkiné sorait a Wiener Zeitban láttuk, s így egy méltányolt magyar írónő s művésznő idegen tállal s némileg idegen rokonszenvekkkel, csak a mi lapunk tárczájában látható egy örvendés jelenségét vidított, s a Nővilág azon híre, hogy lapjait egy született olasz közmunkálása érdekesítse; tehát ha nézetünk szellemi érdeke a nőkben vall kudarcot, viv diadalt is. Most a Pester Lloyd kinyilatkoztatja, hogy Bulyovszkiné közleménye csak fordítás; ez természetesen nem sokat változtat a dolgon, mely különben se volna nemzet-árulás, elég magyar férfiak gazdagítván már a german irodalmat eredeti művekkel, míg a nemzetire nem sokat lederített; ellenben Bulyovszkiné, kedves beszédei közekezen forognak, s ő mindenesetre a színpadon és irodalom terén kedves jelenet, elannyira, hogy igen fájjalnok, ha Gyulai nyeresécske igazságainak két-élű hatása lenne, s midőn tán, a mit ohajlunk, Bulyovszkiné a külföldi ábrándokból lehangolná, más részről, a mit nem ohajlunk, a közönség méltánylatát s részvétét is megtalálná rendíteni ezen szellemi-tesis nő irányában; a minél azonban érettebbnek véljük Bulyovszkinének, akár mint írónő, akár mint színművésznőnek — közönségét. — Ehret die Frauen!

— A Magyar Sajtóban következők olvasuk: Mindenki, ki hazai művészetünk felvirágását óhajtja, kétségkívül jól esik hallania, mint nyilatkozik a méltányos művészeink irányában oly férfiak részéről, kiket az egész hon tisztelettel említi. A valódi magasabb műveltségnek egy újabb példáját mutathatjuk fel, megemlítvén azt: hogy gróf Mikó Imre ő exlja azon alkalomból, hogy hazai szobrászunk Zullich Rudolf gr. Széchenyi István mellszobrának egy fémtövényű példányát a gróf kezéhez küldötte, oly nemes, méltányló és buzgó hangon fogalmazott gyönyörű levéllel tisztelte meg a szerény művészt, mely igen alkalmas arra, hogy őt a hazai művészet érdekében eredményesen kitartásra lelkesítse. Együttal még négy hasonló példányt, Vörösmarty mellszobrától pedig ötöt rendelt meg ő exlja. Hasonlag báró Sina Simon ő msa gr. Széchenyi szobrát nem rég a rendes árt telemeesen meghaladó összeggel örvendeztette meg Z. Lichet. Ily tények, midőn a művet érdeme szerint méltányolják, azt is tanúsítják, hogy a művészzel foglalkozók irányában nálunk is mindinkább érvényre emelkedik azon finom és nemes hang, mely őket méltán megilleti.

— A M. Sajtónak írják M.-Vásárhelyről, hogy ott 2-3 pfrint részvételt egy polgári társalkodó felállítása tervezetük, melynek főfeladata lesz időszaki sajtónk termékeit megszerezni, s a napi irodalmat kiváló figyelemmel kísélni. Vajha minden apróbb s nagyobb városunk s községeink is az előhaladás szentleke által megszállyal legyenek. Vásárhelynek különben derek kaszinója, s a mellett tanodái könyvtárai s az oly gazdag Teleki-könyvtár, sok alkalmat nyújtottak eddig is a művelődésre, s bizonyosan e részben nem állott hátrább akar-melyik városunknál; de egy polgári olvasóegylet, mely a korlátoltabb vagyonúaknak is alkalmat adjon az önképzésre — igen idős hatással leend a derek székes város fejlődésére.

* Velenczéből írják jan 23-káról: Ma délben a francia főconsulág által rendezetve a St. Mária Formosa templomban hála-isteni

tisztelet tartottat a francia császári pár életének megmentéseért. Gr. Bissingen kormányzó, gr. Gyulai társzngy, a 2-dik hadsereg parancsnoka, tábornokával, Huracz örmény érsek, a tábornoki s törzstisztí kar, a hivatalosok főnökei s az itt letelepült francziák is jelen voltak. A templom vörössel volt bevonva s virágokkal díszítve; mindenik oszlopon a francia császár függött a császári pár nyégyeivel.

Nemzeti színház. — Február 3-dikán: a „Tévedések vigjátéka“ adatott, Shakespeare után fordítva Egressy G. és Szilágyi által. Takács az ephesusi, Gyulai a syrakusai-Anipholust, Adriánát Váradiné, Lucianát Hirtling M. k. a. személyesíték. Az előadás őszhangzó volt.

Február 5-kén: „Férjem kőszál“, francia vigjátékban, Gyulai Bertholini orvos szerepében igen mulattatta a közönséget otthonos előadással, Lángné (Amália) s Hirtling M. k. a. (Anais) kis szerepüket kellemesen játszták. A felvonás közt és a darab végeztével B. K. G. zella táncművésznő tánczolt, magán magyart és az El-Öl spanyol tánczot, mindkét tánczot ismételnie kellett, s a közönség tapsában ez „eljen“ zésében részesült a művésznő. Ez útál közönségünk individualis nyilatkozataiból azonban örömmel szerezük azon meggyőződést, hogy a tánczművészetben műzítésnek előnyt ad a Taglinoi iskolájának, a Pópitás felett. A műtáncz egy sajátos művészet, mely az elismertetés általánosságában egyéb művészzel nem versenyez; s míg olvastunk egy angolról, ki egy millió font st. örökséget arra vesztegette, hogy városról-városra bujdoskolt a tánczosnók után, firkászva szabad és ingerlő taglejtéseiket, s sirja szélendűs örökségéből, csak Elsler F. kisasszony egy cipőjét bírta meg; addig nem feledkezünk meg Kakas Mártonról is, ezen prototípusról a magyar észjárásnak, ki a ballettánczosnóról ezt mondta: „Kirug, be-rug, körülmölyögja a világot sat.“

KÜLFÖLD.

Franciaország. — A jan. 28-diki „Moniteur“, mely a Franciaországot öt nagy parancsnokságra osztó rendeletet közlé, mutatja azon forró szerelmet, a melynek karjaival III. Napoleon az ő szeretett országát mind szorosabban kívánja magához ölelni. „A parancsnokságot viendő tábornagok zavar esetében a csapatokat saját belátásuk szerint fogják összpontosítani.“ A hadügyminiszter előterjesztése azt mondja, hogy ily módon bármely perczben, a csapatokat egyetlen főnök parancsa alatt tömegekbe lehet összevonni; szerinte az is szükség, hogy a tábornagoknak méltó hatáskor jelöltesséki ki, hogy így béke idején is élénk befolyást gyakorolhassanak a csapatokra. A parancsnoksággal megbízandó tábornagok hir szerint lennének: Magnan tábornagy (jelenleg is főparancsnok Párisban), Castellane, (főparancsnok Lyonban), Canrobert (az egykori fővezér Krimben), Pelissier (jelenleg Malakoff herceg, s a keleti háboru alatt még orleanista hirben álló), Bosquet, (az almai hős). Kérdés már, minő viszonylat leend ez oly rendkívüli teljhatalommal felruházott katonai parancsnokságok, s a polgári hatóságok közt; vajjon a politikai, s törvényszéki hivatalok csendes időkben is föltétlen alá fognak-e ezen tábornagoknak rendeltetni, vagy csupán rendkívüli esetekben? S ki fogja eldönteni, mikor állottak be az ily esetek? Castellane tábornagnak már most is olyszerű állása van, mint a jövőbeni katonai parancsnokoknak van kitűzve: ugy szólván korlátlan hatalma, s ő azt oly erélyesen és eszélyesen tudja kezelni, hogy a különben oly lázas természetű Lyonban, s az irtalmas déli Franciaországban szakadatlan csend s rend uralkodik. A tábornagy személyes jellemé, az ő okos mérséklettsége, daczára a kezében levő korlátlan hatalomnak, folyt be leginkább ily szerencsés siker előteremtésére. Valódi nemes jellemeknek, és nem csak híres embereknek kell azoknak lenni, a kikre egész nyugton lehet milliók sorsát rábízni.

— A hírlapsajtónak meg levén tiltva a merénylet dolgaival foglalkozni, ismét felszínre kerülnek lassankint a politika és diplomacia napi kérdései, melyek a szörnyű intermezzo miatti nyugvás, s az ezáltal kapott új szempontnál fogva némi fris in-gert látszanak nyerni. Egy kis politika csak

nem hiányozhatik Párisban, s jobb hiányában beszélnek a dunai fejedelemségekről, párisi conferenciáról, a politikusok ezen danaidák-hordójáról; mily véges-vég nélkül lehet itt tovaterécselni, okoskodni, s mindezen felvilágosítások, tudni-akarások összege nem sokkal jelent többet egy nagyszemmel. A jelen óra hírelték a congressus összeülését, s minden részbeni kielégítő megoldást várnak. Azonban alig-ha a vérmes reményeknek kedvezend a jelen politikai hűvösebbé vált időjárás. A dunai fejedelemségek kérdésében bár új-ból állítják, hogy Napoleon unio iránti első szerelméhez még mind hű, de még is csak higgadt ezen láng az idő, e nagymester folyásával. A congressus hihetőleg csak a szervezett legátalanosb elveit állapítja meg, a többi az új fejedelmekre bízandja. Készítsenek azok is bár egy faszeget az új házhoz. Hir szerint Bosnyákország, s Herzegovina lakossága is egy emlékiratot adott volna át a congressus képviselőinek, mi a felkelés okát a török hatóságok szörnyű nyomásainak tulajdonítja. A congressus örövendeni fog, ha csak régi ügyeivel elbánhat, nem hogy még újakat is ohajlana eléggé terhelt vállaira elfogadni.

— A felirások árja még mindig özönlik, mintha a 10 millió választottját újra meg akarnák választani. Csupán Marne-megyéből százötven község küldött be felirást. A londoni city szerencsekivá-nát is jelenti a hivatalos lap. Legjobb-ban hatnak a tuileriákban a katonai feliratok, melyekben a hadsereg lelkesültsége az ország képviselőjéül veti fel magát, s a melyek annál jellemzőbbek, mert hivatalos sugalmak folytán készültek s közzétételök előtt legfelsőbb helyen helybehagyattak.

A „Moniteur“ világosan megmondja az okát, miért közölte utóbbi napokban különösen a katonai feliratokat egész terjedelemben; — hely szűke miatt t. i. nem adhat helyet minden felirat szövegének, de „mivel hasznos, hogy az ország ismerje azon szellemet, mely a hadsereget lelkesíti, ez okból minden hadosztálytól néhány föliratot közölni fog.“ Közöl is aztán egy falka nyilatkozatot a hadseregből, mely egyik tábornok kifejezése szerint ezentul válságos időkben politikai szerep játszására van hivatva.

Nagy figyelmet gerjesztenek a Rómából érkezett tudósítások is, melyek kétség-telenül tettek, hogy jan. 15-dikén a pápai államban is lázadás ütött volna ki, ha a párisi merénylet sikerül. Egész csoportok már csak a Párisból érkezendő jelszót várták. A rendőrség ez alkalommal egy tiltkos szövetség néhány tagját kézre keríté, a kik kivallották, hogy 1850 óta vagy ötven „politikai gyilkosságot“ követtek el.

— A politikai világot minden politikánál inkább foglalkodtatja az angol követ balja, melyet az a londoni menegző alkalmából Párisban rendezett. Morny gróf nem bir megvigasztalódni azért, hogy a császári pár a bálban megjelent, s az oroszérzelműek szíve nyílást kapott, hogy a császárné Lichtenstein herceggel tánczolt. De hogy Morny gróf szörnyű mér-gében muszául káromkodott s lemondással is fenyegetőzött volna, az föl nem tehető férfiról, a ki oly magas szerepet visel a császári trón közelében, mint ő nála csak-ugyan eszélyesebb Walewskivel.

Changarnier tbok engedelmet nyert, minden feltétel nélkül hazájába visszatérni. Napoleon csak magát fogja emelni, ha a bünteleneknek alkalmat nyújtó n-meg alázás nélkül visszatérhetni.

Anglia. — Az angol sajtó alaposan s mondhatni „ad hominem“ felel meg azoknak, a kik brit földől minden külföldinek kiirását követelik, ha nem tudna mindjárt kielégítő felvilágosítást nyújtani magáról, családjáról, köréről, muljáról. „Könnyű a Párisban sétálgató uraknak — ugymond a „Times“ általános üldözést hirdetni a politikai összeesküvők ellen. Nem gondolják meg, hogy az ily keresztes hadjárat hány embert sujthat, mily fokon kívánja meg törvényeink és alkotmányos jogaink megvál-

toztatását, s végre is mi kevés az eredmény. Aztán Franciaországának mesterséges rendőri rendszere van, mely mindenkiről könyvet vezet: az ő feladata lett volna, nem bocsátani be a gyanús forradalmi embert. De Orsini ott járt hetekig Párisban a rendőrség orra előtt, s oly merénylőt követ el, mely mellett annyi a holt és sebesült, hogy egy hadjáratnak sincs több áldozata. Nem csoda, ha a császár a rendőrfőnök körülményes följelentésére azt felelte: „igen jól van, főnök ur, igen kézzelfoghatólag megmutatta, a mit rég tudtam, hogy a francia rendőrség a legrosszabb egész Európában!“ A Berry herceg fiát — X. Károly unokáját — nem utasítottuk ki, a ki itt némileg udvart tartott, hódolatokat fogadott el. Elégnek tartottuk, a dolog nevétsége voltát feltüntetni. Más alkalommal bizonyos más menekült tisztelte meg látogatásával a fővárost (Lajos Napoleon); s innen hirdette, hogy Franciaország uralkodójával van hivatalva. Partjainkról tön egy új fegyveres expedítiót Franciaországba, a mi véletlenül rosszul üte ki. A francia fogságból kiszabadulván, megint visszatért régi menhelyébe, barátokat gyűjtött és eszközöket, s harmadizben is bement azon országba, melynek most korlátlan uralkodója. Soha se sürgettük kiutasítását. Hasonló szellemben ír egy más angol lap. „Nem lehet — ugy mond — hogy a bonapartistákat befogadjuk, a Bourbonokat kiutasítsuk, vagy kémrendszert hozunk be, mely csak a köztársaságiak ellen legyen intézve, s a netán menekülhetők bonapartisták ellen éppen nem.

Törökország. — A montenegróiak rabló portyázásainak kell, a mint látszik, azon cseppet képezniök, mely miatt a kehely mármár kiömlőben van. A szünteleni berohanások a szomszéd török tartományokba, hol rablás, gyilkolás jelölték nyomaikat, a dolyfós kegyetlenség, melyet Danilo hg. osztrák alattvalók ellen is elkövetett; a folytonos ostromál-lapot, a melyben az ő rablási vágyuk miatt kellett lenni a szomszéd dalmatiai part-nak is, a porta türelmét elvégre kimerítették; s a mi rájuk nézve még rosszabb, az európai nagy hatalmak közt is alig fog találokni, ki a fekete-hegyiek ügye mellett föllépne. Ők tehát csak is saját erejök-re lesznek szorulva, hogy a skutari bászával szembe szállhassanak, a ki már is megindult ellenök; mi alatt egy rumeliai hadtest előcsapatja a hadtanilag fontos Spush-ban, éppen Montenegro szélénél vett szilárd állást. A Bosniában jelentkező lázas hangulat; a montenegrói csetepa-tázások által táplalt lázongások Herce-govinában azon erős eltökélésre bírták a portát, hogy a rendet azon vidékeken minden áron helyreállítsa. Egy január 18-án tartott rendkívüli tanácsülésben azt végezték a török kormány, hogy e célból a legerélyesebb rendszabályokhoz nyuljon, s mint látszik, az ígét nyomban követte a cselekvés.

A diván a montenegróiak növekedő vakmerőségét nem külön tényként fogja fel, hanem annak alapokát, valamint azon ingerültségét, mely a bosnyákok között uralkodik, s Herzegovinában már részint tetlegességekbe is átment, azon panszláv ügynökök propagandájában keresi, a kik mindezen tartományokat elárasztották. Mit várhatnak a felkelők az európai hatalmaktól? Mint legujabban írják, Walewskiki gróf vonakodott elfogadni Danilónak egy hozzá küldött, a legujabb eseményeket illető emlékiratát. Oroszország szintén néma, mint a hal. Anglia, mely a békekötés óta felmerült minden európai kérdésben Ausztria és Törökországgal karöltve járt, nem fog bizony-nyal a montenegrói ügyben az ellenpárt-hoz átmenni. A bécsi kabinet magatartása iránt pedig kétség se lehet, főelve levén Ausztriának minden a török birodalom bu-kását stietelő eseménynek megakadályo-zása.

Ázsia. — A cserkeszek ismét es-dőleg fordulnak Európához, de csak mos-toha előtt öntik ki panaszaikat. Sefer pa-

sa, Cserkeszföld fejedelme, a brit nemzet-
hez intéz újabb szöveget. „Harmincz év óta
— ugymond — egy kormány se volt elég
nagy és nemes megkérdeni a muszkát, mi
joggal igyekszik minket meghódítani. Pá-
risban békét kötöttek, s meg se említék
Circassiát. Hogy határainkat tovább védhes-
sük, hozzád fordulunk, szabad és nemes
Anglia! s téged hívunk segélyül!” A cser-
kesz függetlenség érdekében alakult lon-
doni ideiglenes bizottság mély sajnálatát
fejezi ki azon politika fölött, mely a cser-
keszek ajánlata elvetésére vezetett; saj-
nosnak mondja azon szerződvény megsér-
tését is, melynek a Feketerenger semleges-
sége tévesé által éppen a cserkesz partokat
kelle védnie. Ennyi az egész, a mit a cser-
keszek legjobb barátai ígérnek. A „Times”
ellenben egyenesen kimondja, hogy Angli-
ától nem kívánhatni azt, hogy egyes né-
pekért hajba kapjon egész Európával. Min-
den nemzet maga eszközölje sora javulá-
sát. Elég, ha Anglia politikája, halassan és
fő nem tűnőleg is, érdekében munkáltsa.

UJ POSTA.

Az „Independance”-nak egy párisi leve-
lezője szerint a conferenciák határo-
atlan időre el fogának naplótatni, mire

azon körülmény is mutat, hogy a párisi tö-
rök követ éppen most indul egy havi sza-
badsággal Stambulba.

Az elfogatások jan. 28-án még mind
javában folytak. A complet-ügyet vizs-
gáló bírák hasztalan nyomozták annak a
külföldön való elágazásait. E téren vala-
mire való eredmény nincs. — Orsini és
Pierri folyvást mindent tagadnak. Az
első, dacára annak, hogy őt Devisme pus-
kamives mint egy revolver vásárlóját felis-
merte, s dacára Rudio vallomásának, az
esetről mit se akar tudni. Igen derultnek
mutatkozik, valamint általában mind a négy
vádolt félelem nélkül néz sora elé. A vád-
kamra, mint mondták, már annyira haladt,
hogy jelentését beadhatja. Ebből azt kö-
vetkeztetik, hogy a vád csupán anégy vád-
lóttra szorítkozik. Mi az összeesküvés elá-
gazását illeti, úgy hiszik, hogy a forrad-
almárok csak arra nézve kaptak utasítást,
hogy legyenek készen a működésre.

A „napoleoni eszmék” mikről a
császár nem-császár korában könyvet is
írt volt, alkalmat nyertek életbe léphetni.
A legszigorubb rendszabályok állnak az ál-
lamanács eldöntése alatt. Valószínű kezd
egy tábornok észrevétele, miszerint „Fran-
ciaországban ezennel egy dobpergető ki-
lomb ember, mint egy tudós vagy költő.”

A párisi borse busul, mint a ki szo-
morút álmódott. A gyanúsok iránti törvény
a pénz urainak inokba szállott, s valódi
szélhűdést okozott. Ide járult a katonai pa-
raancsnokságok felállítására iránti rendelet is.

— Napolynak a nyugati hatalmak-
kali kibékülése bizonyvárható. Ez eredmény
iránt magok a nyugati hatalmak közti szí-
vélyes egyetértés biztosít. Ez egyetértés-
be való hit némileg megrendültnek látszik
azon körülménnyel fogva, miszerint Victo-
ria királynő nem ködött külön követet
Párisba a császár üdvözlésére; annál na-
gyobb az ujjongás, minthogy egész bizo-
nyossággal jelentik, hogy a királyi férj
Albert, herceg két porosz her-
ceg kíséretében, személyesen
megyén Párisba, Angolország öröme-
nek a szerencsés szabadulás fölötti kifeje-
zése végett. Ez mindenesetre minden egye-
beket felülmúló kitüntetés volna, s a nyu-
gati szövetségnek bomlatlan vagyis inkább
újra megszilárdított fennállását jelezné. A
porosz hercegek, mint Párisból febr.
1-én táviratozzák, megis érkeztek oda, de
Albert hercegről halgat a távirat.

— Azon nehézségek, melyek Anglia
és Franciaország között a feketék gjarma-
tosítására nézve felforgattak, ki vannak
egyenlítő: Anglia engedett.

— India pacificatioja nagyon lassan ha-
lad. Belékerülhet egy év is, mint angol la-
pok írják, míg a nagy munka bevégeződik.
Sir Colin Campbellnek legalább is
50,000 emberre volna szüksége, holott, ha
a segély Európából mind megérkezik, akkor
se lesz több 30,000 szolgálatképes har-
cosnál. Bombayból jan. 9-ől kelt tu-
dósítások szerint Sir Colin e hó 2-án még
Kanpurban volt, honnan erősítést nyert ha-
dával Furrackabad és Agrának indult. Sea-
ton a lázadókat megverte s dec. 27-dikén
Mynpurit elfoglalta. Sir Hugh Rose az in-
duri őrséget folmentette, s a lakosságot la-
fegyverezte. Pendzsáb mind nyugodt; de
a kolapurri radzsah magatartása gyanús
volt. Sir James Outram tbok a fölkelő-
ket dec. 22-kén Alumbaghnál megverte;
új fölkelések sehol se fordultak elő.

— Palmerston lord szokott körle-
velében felhívja a kormány barátjait, hogy
a 4-én megnyíló parlamentben idején le-
gyenek jelen, mert fontos ügyek kerülnek
szőnyegre.

Bécsi börze. — Január 30-dikán. Erdé-
lyi urbéri papir 78 $\frac{1}{2}$ /. Magyar urbéri papir
79 $\frac{3}{4}$ /. Nemzeti kölcsön 84 $\frac{1}{2}$ /. Arany 7 $\frac{1}{2}$ /.
(darabja 4 fnt 51 $\frac{1}{4}$ kr) Ezüst 6 $\frac{1}{2}$ /.
Felelős a szerkesztésért BERDE ÁRON.

Urbérkárptólási tőke-utalványozás.

A zilahi-megyei cs. k. törv. szék utján nov.
14-ől 1857. Oláh János és özvegye született
Török Rozália oláh-nádasi, szilágyszei, sám-
soni, debreni birtoka után 3507 ft 22 $\frac{1}{2}$ kr. urb.
kárpt. tőke és járuléka utalványozatik. A kö-
vetelések beadandók idej. febr. 19-ig. Tárgya-
lasi nap april 20-dika délelőtt 9 órakor.

A kolozsvári cs. k. megyei törvényszék utján
nov. 28-ól 1857. Székely Anna b. Apór Pé-
ternének szindi, pusztá-szentkirályi, ivánfalvi
birtoka után 3624 ft 12 kr. — János Agnes,
Bányai Zsigmondnének melegföldvári birtoka
után 481 ft 8 kr. — János Annának kapi-
birtoka után 232 ft 36 $\frac{1}{4}$ kr. urb. kárpt. tőke és
járuléka utalványozatik. A követelések beadandók
1858. mártius 17. ig. Tárgyalási nap május
18-ka d. e. 9 órakor.

A brassai cs. k. megyei törv. szék utján dec.
19-ől 1857. idős b. Bruckentel József
szkorei, alsó-szombafalvi, nagy-vajdalfalvi,
kis-vajdalfalvi, ludisori, alsó-ucsai, szkorei, be-
simbacki, felső-visti, drágusai, alsó visti, felső-

ucsai birtoka után 250149 ft 1 kr. urb. kárpt.
tőke és járul. utalványozatik. A követelések be-
adandók 1858. márt. 10-ig. Tárgyalási nap maj.
10-ke d. e. 9 órakor.

A zilahi cs. k. megyei törv. szék utján nov.
28-ól 1857. Cseke Józsefnek szedereni bir-
toka után 189 ft 32 $\frac{1}{2}$ kr. — Szilóly Imrénének
nyirmondi birtoka után 246 ft 30 kr. urb. kárpt.
tőke és járuléka utalványozatik. A követelések
beadandók folyó évi mártius 15-ig. Tárgyalási
nap f. évi maj. 15-ke d. e. 9 órakor.

A kolozsvári cs. k. megyei törvényszék utján
nov. 28-ól 1857. Vár Parkasnak sőfalvi, sze-
retfalvi, simontelki birtoka után 12133 ft 18 $\frac{1}{2}$
kr. — Rédiger Sámuel örökösének kettősmé-
zői birtokuk után 6878 ft 34 $\frac{1}{2}$ kr. — Rédi-
ger Károlynak ugyancsak kettősmézői birtoka
után 8658 ft 35 $\frac{1}{2}$ kr. urb. kárpt. tőke és járulé-
ka utalványozatik. A követelések beadandók f.
évi márt. 16-ig. Tárgyalási nap f. évi maj. 17. d.
e. 9 órakor.

A m.-vásárhelyi cs. k. megyei törv. szék ut-
ján nov. 21-ől 1857. gr. Toldalagi Ferenc-
nek oláh-zsáki, pipeti, dézsafalvi, abos alvi, en-
dőljai, fülelki, hétúri, czikmántori, nysyken-

di birtoka után 15385 ft 50 kr.; ugyanannak
szénaverősi, zágori, kis szőlősi, szász-nádosi,
domaldi birtoka után 6458 ft 3 $\frac{1}{2}$ kr. urb. kárpt.
tőke és járuléka utalványozatik. A köv. beadandók
márt. 3-ig. Tárgyalási nap maj. 6-ka d. e.
9 órakor.

A m.-vásárhelyi cs. k. megyei törvényszék
utján dec. 12-ől 1857. gr. Eszterházy Jó-
zsefnek abosfalvi, dézsafalvi, laczkódi, erdőaljai,
pocsfalvi, borzasi, gulfalvi, csergödi és domaldi
birtoka után 15420 ft 27 kr. — Sándor Ró-
zaliának szénaverősi birtoka után 674 ft 5 $\frac{1}{2}$
kr. — Szabó Borbárának Jankai és mikeszési
birtoka után 2196 ft 11 $\frac{1}{2}$ kr. urb. kárpt. tőke
és járuléka utalványozatik. A követelések be-
adandók f. évi márt. 29. ig. Tárgyalási nap f. évi
maj. 29-ke d. e. 9 órakor.

A dézsi cs. k. megyei törvényszék utján
dec. 12-ől 1857. Rhédei Mária grófnő örökö-
seinek rognai, bátai, muncseli, bályvosvár-
aljai, malomi birtokuk után 22844 ft 37 $\frac{1}{2}$ kr. —
gr. Miklós Benedekné Mikó 1. szternakapa-nagy-
falusi birtoka után 1640 ft 31 $\frac{1}{2}$ kr. — Rhédei
Mária grófnő örökösének letkai birtoka után
2740 ft 23 $\frac{1}{2}$ kr. — b. Bornemisza János

örökösének lukácsfalvi birtoka után 11728 ft 17
 $\frac{3}{4}$ kr. urb. kárpt. tőke és járuléka utalványozat-
ik. A követelések beadandók f. é. márt. 20-ig.
Tárgyalási nap maj. 20-ka d. e. 9 órakor.

A károlyfejevári cs. k. megyei törvényszék
utján dec. 19-ől 1857. Fosztó Ferencné
kovászai Amaliának oláh-lapádi birtoka után
1189 ft 24 $\frac{1}{2}$ kr. — Kőnczei Gergelyné Bog-
dán Mária farkastelki birtoka után 1106 ft
57 $\frac{1}{2}$ kr. urb. kárpt. tőke és járuléka utalványozat-
ik. A követelések beadandók f. é. márt. 20. ig.
Tárgyalási nap jun. 4-ke d. e. 9 órakor.

A m.-vásárhelyi cs. k. megyei törv. szék ut-
ján dec. 5-ől 1857. özvegy Kendeffy Miklósné
Vajda Károly nagy-kendi, kis-kendi és ba-
lavasári birtoka után 1120 ft 17 $\frac{1}{2}$ kr. — Turi
Józsefnek szamostelki, mikesfalvi, pocsfalvi, oláh-
solyosi, kincsesi, oláh-sályi, csapói, szász-sz.
iváni, gogány-váraljai, oláh-zsáki birtoka után
5878 ft 31 $\frac{1}{2}$ kr. urb. kárpt. tőke és járuléka
utalványozatik. A követelések beadandók márt.
25-ig. Tárgyalási nap május 35-ke délelőtt 9
órakor.

MAGÁN HIRDETÉSEK.

(337) (5—10)
KÖLCSÖNT
gyorsan s jutányosan
erdélyi birtokra is esz-
közöl

Scheinert Nándor

több magas családok ügyigazgatója.
Lakik Bécsben, Schullergasse 403 sz. alatt.

(358) (2—3)
Hirdetmény.
Kolozsvárt, Külső Torda-utcában, 24. számú
SZARVAS című vendéglőadó haszonbérbe ki-
adó, a következő Sz.-György napjától kezdve.
Értekezni lehet tulajdonos Akoncz István-
nal, piacz-sor, 5. számú háznál.

(360) (1—2)
Figyelemre méltó!
Alólírt jelentem a t. cz. közönségnek, és ke-
reskedő uraknak, hogy a kolozsvári cs. kir. orsz.
és kiválts. szabadalmazott gőz-szappan és gyer-
tya-gyár fiok-raktárát megkapván, melyre min-
den megrendeléseket nagyba, valamint kisebb
mennyiségben elfogadok gyári ár szerint, a mely-
re pontos szolgáltatást ajánlani bátor vagyok.
100 font takarékné-gyertya 35 ft p.
1 „ „ „ 22 kr.
100 rud szoda-szappan 55 „ „
1 „ „ „ 36 „ „
Popini Ferdinánd,
fiok-raktáros.

(357) (2—3)
Kert-eladás.
A két víz közti tizedben Lázár-utcában 358
és 359 számú nagy kiterjedésű két kert (az első
kilenc osztályzatú kényelmes lakházzal, külön
konyhával, szekérszinnel, a második négy osztá-
lyzatú lakházzal, istállóval, szekérszinnel, és
mindkettő jó itató vízü kutakkal ellátva) együtt.

vagy külön is, szabad kézből eladók értekezhet-
ni irántuk t. Erdélyi Sámuel ural, bel farkas-
utczában 53. sz. alatt.

(335) (3—3)
Jószág-eladás.
Gróf Péjácsevics Márknő született gr. Beth-
len Hermína sz. eszchi, borsai, springi, szász-
zalaknai, sz. annai és n.-paczali jószágai hozzá-
tartozó részekkel együtt, szabad kézből eladók.
Értekezni lehet az alólírtak Borsán, utó-posta
Választ. Keményfi József,
jószágigazgató.

(359) (1—2)
Jószág-eladás.
Gr. Kornis Zsigmondné, szül. b. Győrffy Bertha,
szász-nyíreszi, rognai és vádi részjózá-
gai, a kapcsolatos minden jogokkal és javadal-
mokkal folyó 1858-ik év február 22-n d. e. 10
órákor a dézsi cs. kir. kerületi törvényszéknel
tartandó önkéntes árverés utján örökösön el fog-
nak adni, a következő módon:
1. Mindhárom megnevezett részjószág külön-
külön fog árvereztetni; első felkiáltási összeg:
Szász-Nyíreszért 7000, Rognáért 2000,
Vadért 1000 pft.
2. A vásárláshoz szólani kívánók bánatpén-
zül az illető felkiáltási ár 10 száztlóját előre
leteszik.
3. A legtöbbet ígérő bánatpénze benn ma-
rad, melyet ő a naplótól számított 30 nap alatt,
az ígért vételi ár fele összegyűjtés kiegészítend;
a vételi ár másik felét pedig, ugyan az árverezés
napjától kezdődőleg 4 hó alatt köteles lefizetni,
különben az ő költségére és kárára új árverés
fog tartatni. Mindezen fizetéseket ügyvéd Fejér
Márton Kolozsvárt fogadja el.
4. A jószágról készült összeírás Dézsen ügy-
véd Tamási Sándornál, Kolozsvárt ügyvéd Fe-
jér Mártonnál meglátható.

(360) (1—3)
Hirdetmény.
Keresetlik falura (Kolozsvártól 3 órai távol-
ságra) egy gazdaasszony, ki képes legyen egy
nagyobbszéri háztartást önállóan rendezni.
Vállalkozó jelentse magát Kolozsvárt 347.
sz. háznál Alsó-Szen utcában.

(333) (2—3)
A „LEVANA”
gyógyápoló- és nevelő-intézet test- és elme-
gyermekek számára a liesingi kastélyban Bécs mellett,
a melynek üdvös orvosi és nevelői hatása már bebizonyult, ké-
zen áll nagyobb szá-
mu növendékek, fiukat és lánykakat, minden életkorbeliket fölvenni. Bője-
jelentéseket
elfogad és felvilágosítást ad
Dr. GEORGENS, az igazgató

(292) (3—20)
Elismerés
Bittner Gyula, gloggnitzi gyógyszerész urnak.
Tisztelt uram!
Egy trattenbach-i haszonbérő leánya, névszerint Tauchner Maria Anna, 20 éves, a
mult nyáron men- közben nagyon felgyűlvén, hegyi hideg vizet talált inni. minek követ-
keztében mellfájdalmat és oldalsóizlalatokat kapott, ezt nyálka- és vérvörö-
s követte, míg
végre oly beteg lőn, hogy a halotti szent kenetet fölvette. Azonban orvosi rendelet követ-
keztében az ön schneebergi növény-alloppját használván, már két üveges bevétele után
jelentékeny javulásnak örvendett, s immár isten segédelmével remélheti, hogy az ön
schneebergi növény-alloppjának használata által egészségét teljesen vissza fogja nyerni.
Szolgálaton ez önnek örvendetes tudomásul schneebergi növény-alloppja különös
gyógyerejéről.
A fennebiket igaz lélekkel és saját kezű aláírás mellett bizonyítjuk.
Trattenbach, január 8-dikán 1857.
Trattenbach egyh. Schropp J. F. Károly s. k. lelkész.
Kranichberg közs. elöljárósága
Weninger Mátyás s. k. polgármester.

Valódi Schneebergi-Növény-Allopp kapható:
Kolozsvárt: Wolff János gyógyszerésznel; Brassóban: Gyertyánffy, Tor-
dán: Wolff G. gyógyszer. M.-Vásárhelyen: Braun József és társánál; Aradon:
Phobst F. J.; Temesváron: Kraul János; Lugoson: Arneld József; Verse-
czen: Carnass J.; Pancsován: Graff W. K. gyógyszer. Kibányon: Czilkawstó
Bakizsnál.

(361) (1—2)
**Eladó zongora, értekezhetni iránta a külső-monostorutczai 171. szám alatt ház-
nál az eladóval.**